

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 6 września 2004 r. w sprawie T-213/02 SNF przeciwko Komisji stwierdzającego niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności części dwudziestej szóstej dyrektywy Komisji 2002/34/WE z dnia 15 kwietnia 2002 r. dostosowującej do postępu technicznego załączniki II, III i VII do dyrektywy Rady 76/768/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do produktów kosmetycznych (Dz.U. L 102, str. 19).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone*
- 2) *SNF SA zostaje obciążona kosztami postępowania*

(¹) Dz.U. C 19 z 22.1.2005

Odwołanie wniesione w dniu 9 maja 2005 r. przez Carlosa Correia de Matos od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie T-454/04 Carlos Correia de Matos przeciwko Komisji

(Sprawa C-200/05 P)

(2006/C 143/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Carlos Correia de Matos [Przedstawiciel: C. Correia de Matos]

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Postanowieniem z dnia 16 marca 2006r. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Odwołanie wniesione w dniu 13 stycznia 2006 r. przez Les Éditions Albert René SARL od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 27 października 2005 r. w sprawie T-336/03, Les Éditions Albert René SARL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-16/06 P)

(2006/C 143/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Odwołująca się: Les Éditions Albert René SARL (Przedstawiciel: J. Pagenberg, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Orange A/S

Żądania odwołującej się

Odwołująca się przedstawia Trybunałowi następujące żądania:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 października 2005 r. w sprawie T-336/03;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 lipca 2003 r. w sprawie R 559/2002-4;
- odrzucenie zgłoszenia znaku MOBILIX (zgłoszenie nr 671396) w odniesieniu do wszystkich towarów i usług wymienionych w zgłoszeniu;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji oraz przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołująca się twierdzi, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji narusza art. 63 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz ogólne zasady wspólnotowego prawa administracyjnego i procesowego z uwagi na to, że — sprzecznie z rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej — stwierdzone w nim zostało, iż będące w konflikcie znaki OBELIX i MOBILIX nie są podobne. W ten sposób Sąd rozstrzygnął na niekorzyść odwołującej się kwestię, która nie została prawidłowo podniesiona, z przekroczeniem kompetencji Sądu Pierwszej Instancji w zakresie rozpatrywania skarg na decyzje izb odwoławczych OHIM w sprawach takich, jak omawiana.

Odwołująca się twierdzi dalej, że nawet gdyby Sąd Pierwszej Instancji uprawniony był do rozstrzygnięcia kwestii podobieństwa będących w konflikcie znaków na szkodę odwołującej się, to i tak naruszył on art. 8 ust. 1) lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez zastosowanie niewłaściwych kryteriów prawnych przy ustalaniu, że będące w konflikcie znaki towarowe OBELIX i MOBILIX nie są podobne, oraz przy ustalaniu, że niektóre spośród danych towarów i usług są podobne, inne zaś nie.

Odwołująca się twierdzi dalej, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 74 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego odmawiając uznania znaku OBELIX za dobrze znany znak towarowy o charakterze wysoce odróżniającym.

Odwołująca się twierdzi dalej, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 63 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz przepisy regulaminu Sądu poprzez uznanie za niedopuszczalny podniesionego przez odwołującą się żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej na tej podstawie, że Izba Odwoławcza nie zastosowała art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Odwołująca się twierdzi dalej, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 44 i 48 regulaminu Sądu poprzez uznanie za niedopuszczalne przedstawionego na rozprawie żądania ewentualnego, w którym domagano się przekazania sprawy Izbie Odwoławczej do ponownego rozpoznania celem umożliwienia odwołującej się wykazania, że znak towarowy OBELIX cieszy się renomą.

Odwołująca się twierdzi dalej, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 63 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz przepisy regulaminu Sądu, a w szczególności art. 135 § 4 tego regulaminu, poprzez orzeczenie o niedopuszczalności dowodu z niektórych dokumentów przedstawionych po raz pierwszy przed Sądem Pierwszej Instancji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret w dniu 16 marca 2006 r. — Olicom A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-142/06)

(2006/C 143/39)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Olicom A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej, zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3009/95, należy dokonywać w ten sposób, że takie jak będące przedmiotem zawiesłego przed sądem krajowym sporu karty sieciowo — modemowe są od dnia 1 stycznia 1996 r. objęte taką samą stawką celną jak maszyny do automatycznego przetwarzania danych w pozycji 8471, czy też taką jak urządzenia komunikacyjne w pozycji 8517?

W związku tym Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest także proszony o zajęcie stanowiska w kwestii, czy wykładni pojęcia „specyficznej funkcji” w rozumieniu działu 84 uwagi 5 lit E) zmienionego rozporządzeniem nr 3009/95 należy dokonywać w ten sposób, że, ze względu na sam fakt zastosowania [tych kart] do WAN (sieci rozległej — ang. Wide Area Network), należy dokonać ich klasyfikacji do pozycji innej niż 8471, lub też, że klasyfikacji do pozycji innej niż 8471 należy dokonać tylko w zakresie, w jakim ta funkcja WAN może działać niezależnie od urządzenia do automatycznego przetwarzania danych.

2) Jeśli Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich dojdzie do wniosku, że zastosowanie karty sieciowo — modemowej do WAN jest funkcją specyficzną, jest on proszony o zajęcie stanowiska w kwestii, czy dla klasyfikacji w taryfie celnej ma znaczenie fakt, iż podstawową funkcją tego produktu jest zastosowanie go do LAN (sieci lokalnej — ang. Local Area Network).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria di secondo grado di Trento w dniu 17 marca 2006 r. — Fendt Italiana Srl przeciwko Agenzia Dogane Ufficio Dogane di Trento

(Sprawa C-145/06)

(2006/C 143/40)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria di secondo grado di Trento

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fendt Italiana Srl

Strona pozwana: Agenzia Dogane Ufficio Dogane di Trento